

Dohrmann (FP):

»Ville det afsnit af statsministerens nytårstale, der omhandlede lønnedgang, ikke blive opfattet som noget mere alvorligt ment, såfremt regeringen fremsatte et forslag, hvorefter folketingsmedlemmer og ministre gik foran og reducerede deres egne lønninger med 10-20 pct.?«

Begrundelse

Statsministerens nytårstale i tv, der bl.a. indeholdt nogle tanker om at sænke skatterne og tilsvarende sænke lønniveauet, har afgjort vundet sympati i Fremskridtspartiets folketingsgruppe, idet vi selv gentagne gange har fremført stort set de samme synspunkter.

For at vinde forståelse og respekt ville det imidlertid være særdeles ønskværdigt, om regering og Folketing gik foran og hurtigst muligt vedtog at reducere vore egne lønninger med 10-20 pct. En sådan handling ville ud over det rent psykologiske vise, at der lå handling bag ordene, og at statsministeren mente det alvorligt, som han sagde i sin nytårstale.

Svar (11/1 89):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det, jeg sagde i nytårstalen, var:

»Derfor siger jeg: Krav om højere løn netop nu er det samme som krav om højere arbejdsløshed netop nu.

I virkeligheden ville det være langt mere effektivt, at parterne på arbejdsmarkedet forhandlede sig til rette om lavere pengeløn, mod at regeringen tilsikrede en dertil svarende nedsættelse af skatten – af trækprocenterne.«

Det kunne ske gennem et særligt lønmodtagerfradrag – dog kun med fuld virkning for maks. 300.000 kr.; heraf følger, at de højtlønnede, f.eks. ministre og adskillige direktører m.fl., kommer til at bidrage relativt mere end lavere lønnede.

Spm. nr. S 352

Til *skatteministeren* (6/1 89) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvor stort et ekstra provenu i overensstemmelse med Laffereffekten en nedsættelse af indkomstskatten på henholdsvis 2, 5 og 10 pct. vil indbringe statskassen?«

Begrundelse

I 1980 fremlagde den amerikanske økonom Arthur Laffer undersøgelser, der påviste, at der ikke er noget lineært forhold mellem skattetryk og skatteprovenu. Tværtimod gør det forhold sig gældende, at når skattetrykket overskrider et bestemt niveau, falder provenuet. Dette tilskrives følgende forhold: faldende produktion, stigende undergrundsøkonomi og stigende skattetækning (herunder skatteflugt). Nedsættelse af skattetrykket i England har medført stigende skatteprovenu.

Da Danmark i øjeblikket har det næsthøjeste skattetryk i verden, er det vigtigt at få konstateret, om der er et optimalt forhold mellem skattetryk og -provenu.

Svar (13/1 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Den samlede betaling af indkomstskatter for personer og selskaber skønnes i 1988 at udgøre 203,1 mia. kr. Heraf udgør den personlige indkomstbeskatning 189,8 mia. kr.

En isoleret nedsættelse af indkomstskatten på henholdsvis 2, 5 og 10 pct. vil umiddelbart reducere skatteprovenuet med henholdsvis 4,1 mia. kr., 10,2 mia. kr. og 20,3 mia. kr.

Skattelettelsen vil imidlertid resultere i en større aktivitet i den private sektor med øgede skatteindtægter til følge. Således vil beskæftigelsen øges, hvilket vil resultere i øgede indkomstskatter. Endvidere vil privatforbruget stige som følge af de større disponible indkomster, hvilket vil medføre øgede momsindtægter og punktafgifter. Alt i alt vil nettoprovenutabet af en nedsættelse af indkomstskatten blive mindre end den anførte umiddelbare forringelse som følge af de afledte effekter.

Hvor stor en del af det afledte merprovenu der kan tilskrives Laffereffekten, er det ikke muligt at sige noget entydigt om. Det skyldes, at Laffereffekten – som det også er anført i begrundelsen for spørgsmålet – ikke er en simpel konstaterbar reaktion, men snarere en række reaktionsmønstre, der kan påvirke arbejdsudbudet, investeringerne, udbredelsen af sort arbejde, beslutninger om eventuel emigration etc. Hertil kommer, at reaktionsmønstrene vil afhænge af den konkrete udformning af skattelettelsen. Især må lettelse af erhvervsbeskatningen og af de personlige marginalskatte antages at have gunstige effekter.